

Petrus Romanus, pseudonymum Hugonis Noël Santander Ferreira, natus est Bucaramangae, Columbiae, anno 1968. In "Hymnis ad Iesum", Hugo describit suam mysticam experientiam cum Iesu, qui eum unxit ut Prophetam ad iudicandos vivos et mortuos die 1 Iunii 2011.

"Rex Regum" canit eius experientias anni 2022, cum Sanctissima Trinitas ei revelavit se esse Petrum Romanum, in vigilia conatus necandi frustrati ab agentibus internationalibus a Vaticano subventis. Nunc scribit "Condemnationes", praeludium missionis a Deo sibi commissae: Regnum Caelorum in Terra divulgare.

Petrus etiam moderator est 5 pellicularum et auctor plus quam 50 librorum, inter fabulas, mythistorias, fabulas scenicas, et opera ontologica.

Hoc opus etiam autobiographicum Hugonis Noël vitae speculum est, chronica itineris spiritualis per urbes ut Lutetiam, Madraspatnam ("Civitatem Matris Dei," ubi Apostolus Thomas fidem suam testatus est), et Bogotam, ubi orbem scaenam suam fecit. Ab experientiis mysticis—sicut cum vocem Iesu audivit quaerentem cur imaginem suam in cubiculo oblitus esset, revelans se non ex facie sed ex corde iudicandum esse—usque ad temptationes diaboli, qui ei regna mundi obtulit, Hugo instrumentum humile pacis et reconciliationis fit.

Petrus Romanus

Hymni ad Iesum

Unctio Iudicis Vivorum et Mortuorum

consultorias stanley editores

Stanley Editores E-Book and print
Original Edition, 2025
consultoriasstanley@gmail.com
Bucaramanga, Colombia

Hugo Noel Santander Ferreira © 2025

Liber iste vel aliqua eius portio nullatenus repraesentetur vel quovis modo usus sit
sine expressa scriptionis licentia Editoris, nisi ad usum brevium in libro recensionis.

ISBN: 9798854720205

Design Caput et Design Posterior
© Leyla Tobías de Santander
Design Interior Virtualis et Impensis Liber ab Leyla Tobías de Santander
Photographia ab Hugo Noël Santander Ferreira
Typis et Digitaliter Originate in America

Primis Edition
All rights reserved

Ad Mariae, Dei Mater

Nam tu, in mundo aegro et crudeli,
ubi fallax est spiritualis error,
timoribus vanis mortis,
te incarnasti ut me deduceres
revertendum ad Dominum dilectum,
qui mihi contulit theopneustiam,
donum transcribendi vocem Dei.

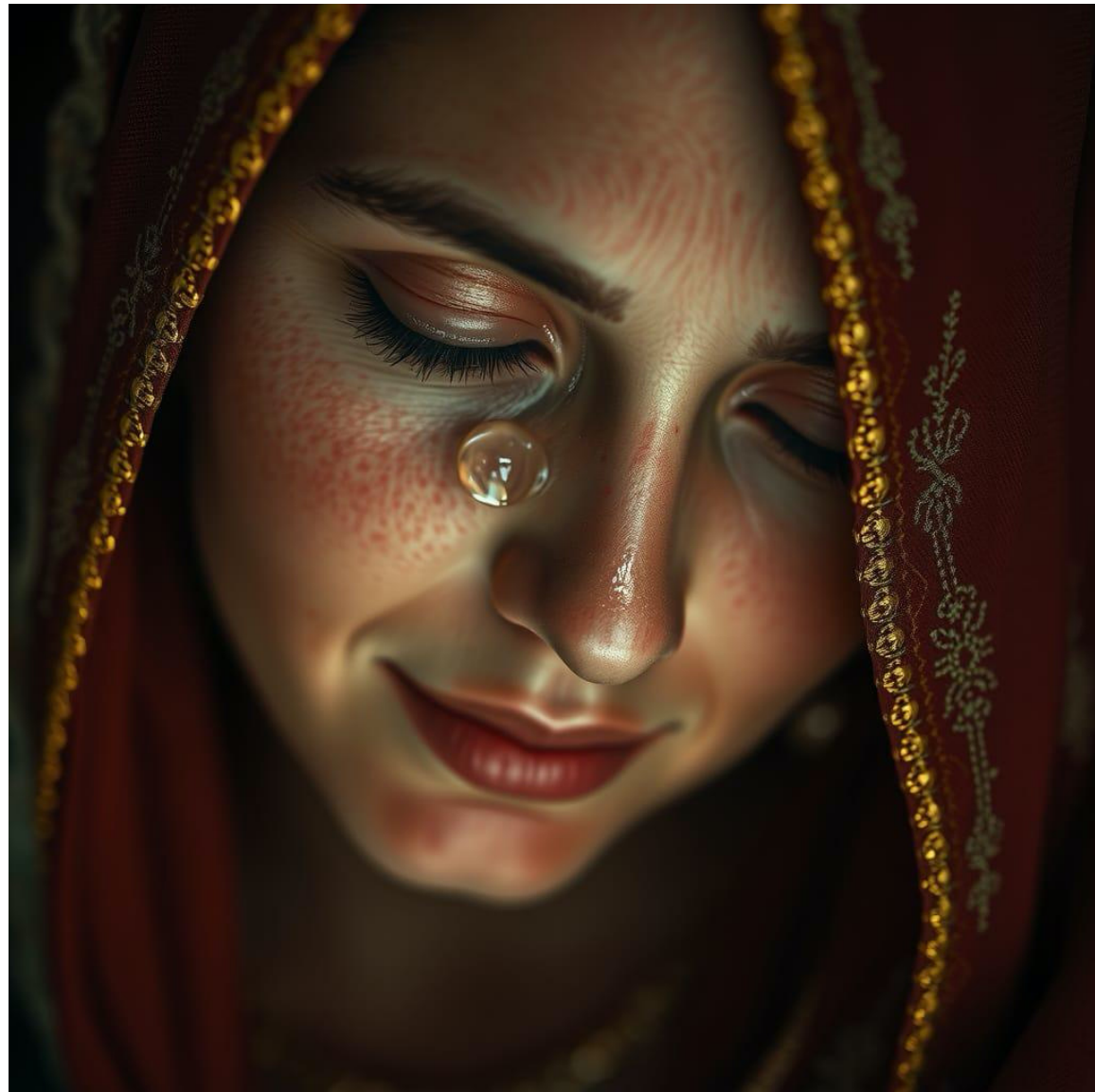
Per te anima mea divinam inspirationem invenit,
et per caelestem gratiam extollitur
calamus quo sapientia rithmos componit.
Per versus et metaphysicam,
vox caeli descendit et revelatur,
ubi scribo, ad te accedo,
calamus meus ex tua gloria nitescit.

Index

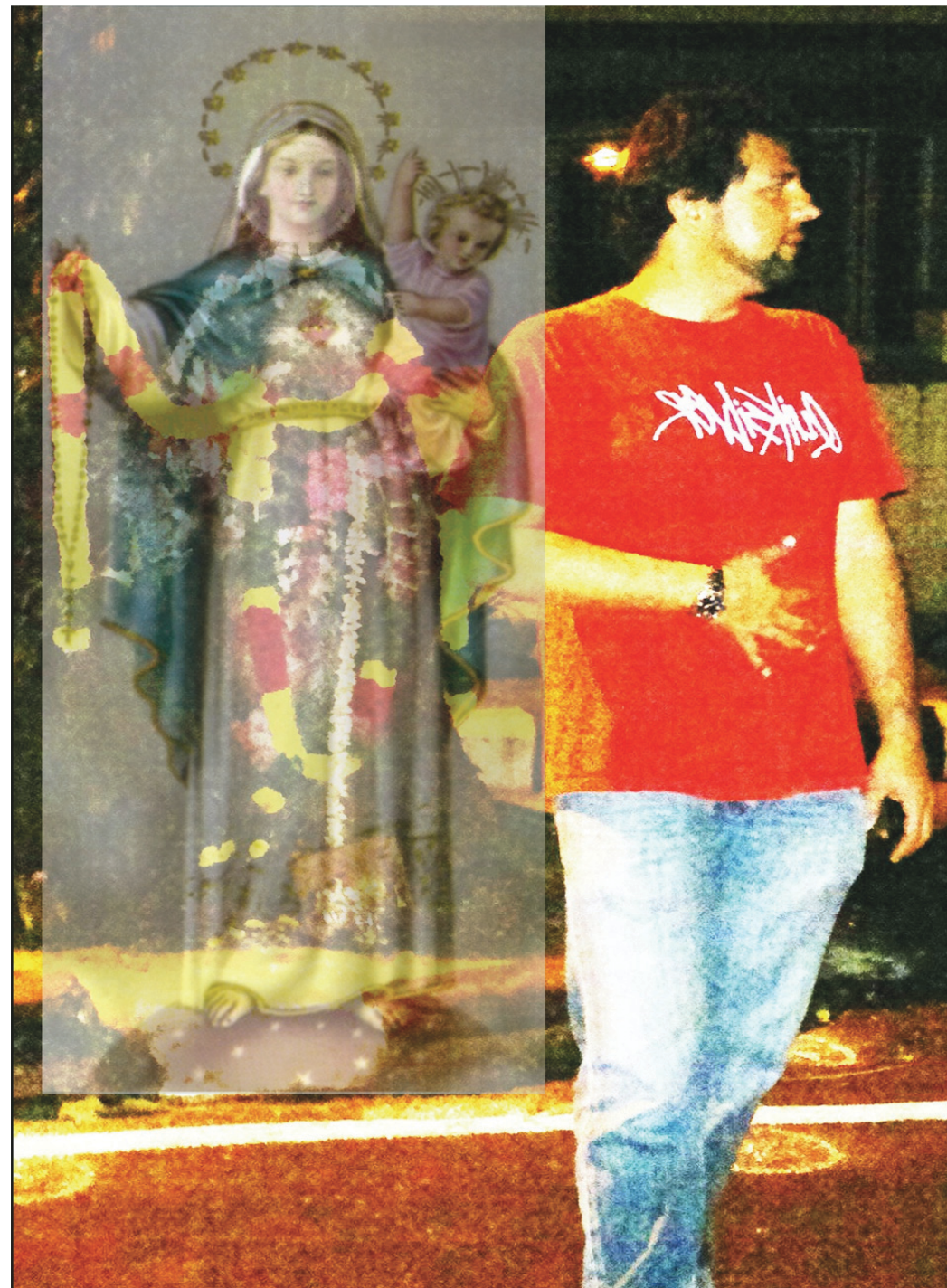
AD MARIAE, DEI MATER.....	5
PROOEMIUM.....	11
CANTA, IESU, DEUS, FILIUS HOMINIS	15
CUR ME A TUA VITA REMOVISTI?	17
PHILOSOPHI ET POETAE	19
UNUSQUISQUE EST AXIS VERTICALIS	21
GLADIUM VERITATIS QUEM SEMPER TENUIT.....	23
NUMQUID NON MELIOR ESSET NOVA RELIGIO?.....	25
ALAPA PERCUSSUS QUI ET ALTERAM MAXILLAM PRAEBUIT	27
MISERICORDIA TUA VIRTUS MEA FUIT	29
DUM HOMINES EORUMQUE CREDO IUDICO	31
UNGO TE PROPHETAM MEUM	33
ET VOCEM EI IGNEAM COMMISISTI.....	35
ET IN ILLA EPIPHANIA BEATUS COALUI.....	37
DEUS, PATER, IAHVEH, ALLAH IN OMNI SPLENDORE SUO	39
VENIENT MORBI	41
ALIQUANDO TE CUM ME AMBULARE VIDERUNT	44
TESTIMONIA OCCASÚS TERRAEMOTUUM.....	45
"EX METALLO ABRAHAMI FACTUS ES", DIXIT MIHI	48
MARIA, MATER EORUM QUI DOLENT	50
HODIE ILLAE PASSIONES SUNT HISTORIA	61
TE LEGENS HANC HARENAM IN VERITATEM FORMASTI.....	63
EMENDA TUUM SCRIPTUM SCAENICUM	65
AT QUI COR SUUM TUUM FECERUNT.....	67
EGO SUM QUI, NIHIL SPERANS, MUNDUM TRADIS	69
ET IN NOSTRA COMMUNIONE, DOMUS DUORUM	71
TE DEMENTEM VOCABUNT PROPTER ME	72
MAGISTER MELCHISEDECH	74
NUMQUAM DESINE DESIDERARE MUNDUM IUSTUM	77
INCUS DOMINI EST LUX VERITATIS	79
ET UNIVERSUM DISPONES.....	80
PATEFACIES EOS QUI TE LAEDERE VOLUERUNT.....	83
PULCHER DOMINE, QUI AMORE TUO MORBOS EXTENUAS.....	85

NON SOLUM EGO IESUS INDIGEO.....	86
QUIA NON EGO SOLUS SPECTATOR SUM HUIUS SOMNII.....	89
USQUE AD DIEM POST MORTEM TUAM.....	91
IN PERSONA VICTIMAE INIUSTITIAE.....	92
ATTONITUS VIVO, CAPTUS SACRIFICIO TUO.....	94
EGO LEGI PHILOSOPHOS CREATIONEM TUAM INSULTANTES.....	95
MAVULTUM VIDERE MUNDUM ESSE TANTUM LUDICRUM.....	96
VICTORIAE EX VERBO TUO ORTA SUNT.....	99
TŪ QUĪ MĒCUM AMBULĀSTĪ.....	101
EPILOGUS: ROMÆ DEDITION.....	103

Nihil est reale, et mare lucis est

Robert Penn Warren

Prooemium

In "Hymni ad Iesum, Unctio Iudicis Vivorum et Mortuorum", In hoc mysticae poesis opere, Petrus Romanus – pseudonymum Hugonis Noël Santander Ferreira – nobis sublimem hymnum tradit, qui cum voce divina resonat: "Canta, Iesu, Deus, Fili Hominis!" Per delicatos versus, unctus ut propheta a Sanctissima Trinitate et ipsius Iesu iussu, poeta nos in itinere spirituali ducit, ubi cor eius cum aeterno coniungitur. Hoc opus, simul testamentum spirituale et dialogus propheticus, humanum et divinum in intima communione contextit – usque adeo ut poeta ut Deus loquatur et Deus ut poeta, identitates suas in transformante fidei amore confundens.

Radicatus in divite traditione mysticae litteraturae (Magister Eckhart, Teresia ab Iesu, Ioannes a Cruce), Ferreira poesis vanitates mundi materialis – famam, pecuniam, potentiam – transcendit, nos voce serena ad mysteria olim imperscrutabilia divini ducens. Versus eius, lyricae modernae inscripti, sacra ex hierarchiis religiosis detronizant ut cum eis intime colloquatur, nos e complexitatibus cotidiani doloris ad redimentem virtutem reciprocati amoris Dei elevans.

In corde huius operis, Iesus non ut deus remotus emerget, sed ut praesens et proxima praesentia: iudex et salvator, iustitia et misericordia, qui poetam – et per extensionem lectorem – ad altiorem finem vocat: Regnum Caelorum in terris imponere, Vaticano obsistens, ecclesiae quam Petrus Romanus a potestatibus mundanis usurpatam denuntiat.

Hoc opus etiam autobiographicum Hugonis Noël vitae speculum est, chronica itineris spiritualis per urbes ut Lutetiam, Madraspatnam ("Civitatem Matris Dei," ubi Apostolus Thomas fidem suam testatus est), et Bogotam, ubi orbem scaenam suam fecit. Ab experientiis mysticis – sicut cum vocem Iesu audivit quaerentem cur imaginem suam in cubiculo oblitus esset, revelans se non ex facie sed ex corde iudicandum esse – usque ad temptationes diaboli, qui ei regna mundi obtulit, Hugo instrumentum humile pacis et reconciliationis fit.

Praesentia Virginis Mariae filum divinum per collectionem textit, a poeta celebrata ut origo et dux itineris sui ad Iesum. Maria, mater patientium, amore materno intercedit coram Sanctissima Trinitate hominum peccatis

indignata, solacium in angustiis et protectionem contra obstacula praebens. Eius compassio divina, in vita prophetae—terribilis iudex paratus ignoscere inexcusabilia—manifestata, cum experiētiis quæ opera sicut Novi Vesperi Manhattanenses et investigatio apparitionum Fátimæ in Portugallia inspiraverunt, contexitur, poetam contra dubia et probationes roborans.

Universalitas huius poesis est unus ex eius notabilissimis aspectibus: quamvis Hispanice scripta, Hugo Noël versus suos in octo linguas convertit et cantat, spiritualia et mundana complectens, speculum vitæ cuiusque lectoris. Carmina eius ad sensum vitæ respondent, nobilitatem ut ægidem divinam vindicant, et affirmant hecatombas non ex mutatione climatis oriri, sed ex transformatione caritatis et compassionis in egoismum et crudelitatem in societatibus.

In ætate quæ insistit neminem esse specialem, omnes solos vivere, et fortunam casui oboedire, Hugo Noël testimonium vitæ excepcionalis per amorem præceptorum quattuor Evangeliorum fundatæ perhibet. Eius excellentia non in iis quæ mundus valet—potestate, fama, pecunia—sed in consecutione Dei et, cum Eo, æternitatis, universi, Ipsius Esse consistit. Per has paginas, lectores certiores fient de eius certamine contra dolum, discriminationem, et iniustitiam, hymno ad humanitatem qui nobis memorat desideria amoris non esse offensiones Dei, sed manifestationes divinas in nobis. Unumquodque carmen invitatio est ad considerandam fidem, finem existentiae, et spem in temporibus difficilibus, nos per viam sapientiae, compassionis, et unitatis ad propriam communionem cum divino ducens.

Leyla Tobias de Santander
Sinceleio, Columbia
Die VII mensis Aprilis MMXXV

Canta, Iesu, Deus, Filius Hominis

Canta, Iesu, Deus, Fili Hominis,
Canta lingua mea Castellana.
Olim si lata in sua fama,
Nunc coemeterium fractae porcellanae.

Ex Verbo Tuo eligebam
Vocem Salomonis, et in deserto
Scientiae et philosophiae
Exemplum Tuum spiritu resumpsi.

Templa, angiporta somniavi,
Et portus urbesque petivimus.
Filius magistrae scholae,
Quae poetas orbis docet.

Et elegi de Te quod nemo iam credidit —
Resurrectionem Tuam, omnipraesentiam Tuam,
Imperium Tuum caeli et inferni,
Reditum Tuum in finem saeculi.

Et si olim in aquis demersus sum,
Dum de Te dubitavi, ac Te ter negavi,
Nunc super ignem ambulamus,
Ut eos iudicemus qui Te adhuc crucifigunt.

Nunc Te laudat, sicut olim,
Quem prophetam Tuum fecisti,
In hortis fraudis aridis,
In trunco saeculi mei sine anima.

Cur me a tua vita removisti?

Anno MMX, Galliam petii inspiratus,
Lutetiae, tres menses iniquae expectationis.
Conspiratores bureaucratae profectionem meam distulerunt.
Domicilium meum vendidi ut superessem.

Madrasum adveni fine Novembris,
MMXI, annus qui vitam meam divideret.
Aprilis finem lectionum signavit; inclusus
ex turre templa Chennainorum spectabam.

Ter me, sicut Samuelem, vocavisti,
Nocte, in cubiculo contiguo,
imaginem tuam relictam inveni.
Cur me a tua vita separas?

Cor tuum sanguinans coram me fulgebat,
"Non es ille homo albus hic depictus,"
respondisti voce serena et clara:
"Noli me iudicare vultu; sed corde iudica."

"Miserere fratrum tuorum Europaeorum," addidisti,
"Regnare nesciunt, perditum sunt."
Paenitens ad pedes tuos lacrimavi,
Quomodo te iudico per faciem tuam?

Philosophi et poetae

Quaestiones transcendentales, ut aiunt,
Insondabiles sunt, sine solutione,
Cum Kanto, metaphysica cecidit,
Aut, ut Hecuba, capta manet.

Nocte Veneris, Spiritus Sanctus,
Meum tertium oculum aperuit, et statim
Arcana universi attingi,
Dolor immensus in pectore meo expansus est.

Et eodem tempore, laetitia sublimis,
"Haec est pulsatio vitae!" dii proclamaverunt.
Postridie praesentiam sensi,
Vir mihi gratulatus est.

Socrates erat, Aristotele secundo,
Plato, Shakespeare, Beckett, Shaw,
Centum animae sapientes me amplexae sunt,
Voces quae ex illo die mecum colloquuntur.

Philosophi et poetae, qui in hac aeternitate
Dramatis mei "Symposium Arcadiae" personae fiunt.
Nemo causam felicitandi explicavit,
Nam, ut illi, ad divinam sapientiam perveni.

Unusquisque est axis verticalis

Unusquisque est axis verticalis
Unusquisque insula ad latus remota
At tu, via inexhausta, matriarchalis,
Quae omnia desiderata donas

Felicitas ex Edeno surrepta,
Ludo cum puero qui ridebat,
Qui vespere in suggestu cecidit,
In Portu, eum veste alba induebas

Es occasus in ara crystallina
Super Greenwich, portus aureus,
Ad eius ripas, fado instrumentalis,
Universum in brachio inopinato

Ens quod esse omnes elegit,
Ut suam creationem repraesentaret
Etiam eos qui obliti sunt
Dissolvere ego est redire ad Deum

Amor, qui animam suam Enti commendat,
Oratio quae etiam improbum repellit,
Compassio quae iram sanat,
Ille ex mari Galilaeae et pugna.

Gladium Veritatis quem semper tenuit

Propheta erat, et de monte
quem ex oppido suo cernere poterant,
blandiebatur vel arguebat sine dolo,
versibus quos clam resentiebant.

"Pugnate ad veritatem adipiscendam, discite,
et agite sine deserta iustitia —
erga eos qui vos amant oderuntve —
nec desistite iniustitiam damnare."

"Sic vobis mundus erit, sicut nunc meus est."
Increduli eum perfidiae accusaverunt,
ceperunt eum et in puteum iecerunt,
ut lapidibus viae sauciarent.

Videntes eum vivum, se reordinaverunt
et denuo Romanis eum tradiderunt,
qui clam deleri iusserunt:
"Non patiemur alterum Calvariam."

Nonne videbant Angelos Domini?
Tribus annis post, in terris quas tenuit,
caelum et terra ei sigilla sua tradunt
et Gladium Veritatis quem semper tenuit.

Numquid non melior esset nova religio?

Nonne melius esset nova religio?
Alia nocte vox portentosa
Mi indicavit me sanaturum aegros
Et turbas me adoraturas esse.

“Cur tantum Iesum amas?” mihi dixit.
Nonne melius esset nova religio?
Ecclesiae vacuae sunt, tu id vidisti,
Lutetiae, ubi te offenderunt

Quod Ecclesiam Montis Martyrum visitasti.
Non solum architecturam eius spectare ivisti,
Sed ad Mariam et sanctos orare.
Nonne custos te minatus est quod imagum cepisti?

Cum scientia religiones finiuntur.
Momento offertam eius consideravi,
Et anima mea scissa est,
Sicut viri qui praesensit

Dolorem amatae quam fallit.
“Nunquam!” exclamavi compunctus,
“Ego Iesum meum nunquam deseram,”
Addidi, dulcem Bachum recordans,
Etiamsi mundus cor meum laedat.

Alapa percussus qui et alteram maxillam praebuilt

Ego sum structor, lutiformis fictilis,
Altarium et arietum fabricator.
Alapa percussus qui et alteram maxillam praebuilt —
Septuagies septies et septem.

Qui suum Eroticum-Sentimentale Es celebravit
Cum scientificis et monachis incredulis,
Qui suum Es Transcendentale adsecutus est
Et suae divinitatis discipulus factus.

Pulvis qui sine terrore vivere elegit
Cum ideis quas Deus illi concessit,
Qui a sanctis servatus est
Per amorem ad quem confugit.

Receptor omnium contumeliarum,
Qui hodie cum temperantia agit
In iniustos et bestias lascivas,
Qui pro eorum desperatione orat.

Cor meum est altare apertum.
Ego sum qui cognatos suos ignovit
Qui venenum in potiones meas fuderunt,
Testis misericordiae in stellis.

Angelus Canadae et Americae,
Rex Portugalliae, Turciae et Russiae,
Vox Angliae, exsul Franciae,
Crucifixus, mortuus et resurgens in Colombia.

Misericordia tua virtus mea fuit

Misericordia tua virtus mea fuit,
Intentio quam Kant levi dixit,
Ad quam senex appellavit —
Nulla oratio tua vana erit.

Et locutus sum sine vanitate aut metu
Occultis conspiratoribus,
Solus contra astutos insignes —
Sal in silva adulatorum.

Fatum meum, ut mediocres credebant,
Naufragi in alto mari,
Prae quem bestiae domarent...
Sed scivi tua erant et silva et mare.

Credidi simpliciter Evangelia,
Et, sicut tu, sanavi aegros et sedavi tempestates,
Pro Fukushima intercessi — et audisti,
Quibus ignovisti, longam vitam dedisti.

"Si iniustitiam pateris", scribebam in fenestris,
"Pectus tuum in Iesum reclina, in quacumque terra,
Lacrimae tuae cum eius lacrimis miscentur".
In cloacis Lutetiae aliud suicidium nuntiabatur.

Dum homines eorumque credo iudico

Unus Erat Ens qui veniebat
Ab affectu ad adversa sua,
Descensus ascensusque qui coniungebat
Comoedias, amores et casus.

Ens qui omnem memoriam relinquere elegit,
Protagonista possibilium, detronizatus,
Vel in lapsu vel in gloria contentus —
Satanas redemptus et Deus condemnatus.

In omnibus et in me diversificatus,
Puer qui ludum suum incepit,
Iugum quod propter te abdicavi,
Alpha lucis, omega timoris.

Non vidi, non audivi, sensi:
Dolorem angustissimum et solitarium
Et gaudium sublimissimum et amantem.
Sic intellexi omne pati Eden esse.

Post paucos dies,
De sensu librorum meorum quaesivi,
Narrativis humiliationum et triumphorum meorum,
Et vox Dei in mente mea resonavit:

"Dum homines eorumque credo iudico,
Cineres aedificati tolle
Et in Toletanis fornacibus confla,
Ut sciant nos existere."

Linguam Tamil relicui et linguam Hispanicam recuperavi,
Quae Toleti verba maiorum meorum fuit.
Exinde ibi scribo, de caelo acerbo,
Propter cathedralem quae vias meas stratas designat.

Ungo Te Prophetam Meum

Requiem Thomae Ludovici a Victoria audio
Vocante interiore meo,
Dum scribo capitulum
"Veris Kyrgyzstaniensis".

Illud meridies sine nubibus
Erat prima die Iunii anni MMXI,
Sonitus alarum ad fenestram resonavit —
Surgens, columbas albas vidi.

Post eas, scala nubium
A zenith usque ad fenestram meam descendebat,
Eius prospectus infinitus erat.
Animadverti aves intente spectare

Aliquid vel aliquem post me.
Ad cubiculum regressus, nihil vidi,
Cum subito vocem dulcem et amantem audivi:
"Ob amorem praeceptorum Meorum

Per quadraginta annos", inquit,
"Omnes benedictiones meas tibi trado
Et ungo Te Prophetam Meum
Ad iudicandos vivos et mortuos."

Et vocem ei igneam commisisti

Sicut Henochum, eum ex Andibus duxisti
Ad lacus Europae, Asiae, Americae,
Super Viam Lacteam, Francofurtum et Alpes,
A Pondicherrio ad urbem Homeri.

Et vocem ei igneam commisisti,
Illi, qui quaesivit num peccatum
Non esset desidia adversus mendacium,
Desiderium finis properantis.

Iam in meschita Cordubensis
Antitheses eius unam post unam componebas,
Extasis quam creatio complectitur,
Matrix religionis eiusque némesis.

Ab infantia veritatem cuique dixit,
Etiam invitus; neque flagrum,
Nec inopia, nec ferrum
Vocem tuam in eo silere coegerunt.

Singula peccata eum obsederunt,
Et in singulis mansuetudinem docuit.
"Cur ego?", Domine exercituum,
Singultivit reminiscens reatus suos.

“Non secundum opera iudico homines,”
Audivit in silentio, “sed secundum cor eorum,”
Et veritas timores eius irriguavit:
Lourdes et Fatima, armatura eius.

Et in illa epiphania beatus coalui

Rex Regum mecum locutus est,
Ego, pulvis superbus, in mea cella,
Per triginta minuta, verba sapientia
Fuerunt mihi solacium et gaudium.

“Duc me tecum,” humiliter rogavi,
“Vivens oppressus sum tanto dolo.”
“Ego plus quam tu patior,” respondit:
“Quia te non habeo mecum.”

“Calvariam per plures annos feres,
Ego autem semper tecum ero,”
Anima mea turbata mulcens.
Manum meam cepit et me iuxta se posuit.

Sicut Sancta Teresia, gaudium sensi,
Domini infinitum auxilium.
“Noli amplius pati, vitam cohibens,”
Me amplexus est sicut Ioannem, apostolum dilectum.

Eum non videbam, sed iuxta me erat,
Eum non audiebam, sed meis ideis respondebat,
Et exinde mecum loquitur,
“Noli timere praedicare,” nunc mihi dicit.

Desideria amorosa non sunt offensa,
Cum fiunt cum dulcedine et consensu,
Et in illa epiphania beatus coalui,
Cum Rege Regum, in quo unum sum.

Deus, Pater, Iahveh, Allah in omni splendore suo

Dum abirem, gaudium aeternum remansit in me,
fenestram aperui, et aura transiens
arborum comas movit, quae me salutabant,
et primum audiui linguam eorum dulcem.

Et in aere palpavit praesentia Dei:
— Quid vis? — vox eius in corde sonuit.
Gurūs me in turre illa clausi erant
ut diis dominatoribus obsisterem.

— Videre volo! — sapienter clamat spiritus.
— Fiat! — dixit, et ex illo tempore
nullus vir mentem aut animam me celat,
cogitationes sentio in cerebro meo.

Sic anno MMXVIII effugi insidias
a diurnariis mihi structas,
fidem meam servitutem hereditariam vocabant,
sed aeternitatem in verbis meis senserunt.

Et sacerdotibus qui dubitaverunt
quod intra dimidiam horam Leylam desponsaverim,
— Pater, Filius et Spiritus Sanctus me coronaverunt
hoc dono: puritatem animae videre.

In cunctis itineribus meis sub caelo,
nullam feminam tam puri animi inveni,
Leyla, uxor mea et consiliaria,
animae Mariae particeps fidelis.

Venient morbi

“Et falsos prophetas deseram,” mihi dixit,
“Qui te a Veritate avertere conati sunt.”
Et vidi viros et feminas huius terrae,
Cum quibus tot dies communicavi.

Psalmos legebam, déjà-vu sensi,
Undecimo Septembris, anno bis millesimo uno,
Iram quoque Creatoris audivi
Contra gentem quae Iraquiam bombardavit.

Quoniam mense Maio, in Chicago, universitas
Me conduxit propter scripturam quam aestimaverunt,
Et quam ob insidias duorum doctorum deleverunt,
Oravi in Manchester: “Fiat voluntas tua.”

Tractatum meum de Metaphysica Globali scribebam,
“Cum Deus essem,” cum vocationem accepi,
“Bombae sunt in Novo Eboraco,” uxor mea dixit,
Imaginatus sum impetum sine morte.

Scribebam nos vivere infinitos simultaneos,
Cum uxor mea iterum me spectare rogavit
Quod in televisione vivo accidebat,
Eam dimisi et cum Zenone colloquium continuavi.

Tertia eius vocatio me coegit respondere,
“Judy rogat ut eam informes,” sollicita dixit,
“Pentagonium bombardatum est.”
Nuntios accendi, turres cadentes vidi.

Introspectionem meam illius matutini recordatus sum,
Et indolentiam meam recognoscens erga,
Qui vitam meam interruperunt,
Pro eis oravi, sicut nunc pro India.

Asserebam eos nobilitate non carere,
In mea ardua defensione in profundum soporem cecidi,
E vigilans aedificia moveri vidi,
Ira Shivae erat cum Dominus recedit.

Sed clamor feminarum me commovit,
Propter tuas benedictiones, Domine, redi, supplicavi,
Et cementi blocchi se quieverunt,
Undae Capharnaum post tempestatem.

“Nam a contemptoribus meis recedo,”
“Sed mea generatio sunt,” Domine, “supplicavi,”
“Terrae motus minuentur,” me consolatus est,
“Sed venient morbi.”

Aliquando Te Cum Me Ambulare Viderunt

Aliquando Te cum me ambulare viderunt,
Super pectus tuum me desiderabas.
Tu, sapientissimus, prudentissimus,
Quocum a puero colloquebar.

Scio Te amantes Tuos protegere,
Tamquam eos qui Te oderunt.
Hodie vox mea Te non celat, sed clamat —
Scripturae et calumniae testimonium ferunt.

Ex quo sub betulis rixatus sum
Contra puerum quem vici,
Sed, memorem Tui, non ulcisci statui,
Priusquam eum percuterem.

Usque ad expectationem meam in Campis Elysii,
Ubi hostem meam maximam adiuvavi,
Eiusque retributionem versipellem pertuli —
Tu consecrationem meam praeparabas.

Dona qualia mundus non daret,
Nobis nubes Mancunii celeres dicebant.
Tum caravellae Lusitanae
Nos extulerunt ab Oporto ad pedes Tuos.

Testimonia Occasús Terraemotuum

Si dubitas, frater, de testimoniis meis,
Et scientia veritatem a te removet,
Numeris dominia mea complectere:
Defunctos quos terra reliquit, tibi citabo.

Ante annum bis mille duodecim insomniâ viximus
Telluris in terraemotibus effrenatæ:
Ducentis nonaginta sex milibus cadentibus,
Ab MMII, funesta hæreditas.

Donec Deus veniam mihi dedit,
Angore ante finem immitis,
Triginta milia quotannis naufragabant,
Infortunatus mediocris summa.

Post undecimam Aprilis anni bis mille duodecim,
Deus miseritus est, luctus sedatus est:
Legite! Septuaginta milia tantum perierunt
In tredecim annis propter concussiones.

Octoginta septem centesimis minus,
Terra quiescens verba hæc attendit.
Prædica illa! Clamat ad species
Quas hæc generatio in exitium mittit.

Et pestilentia venit ut prædixi,
Pœnam quam Creatori gratias agimus:
Mala naturalia non sunt infortunia,
Mori non est malum immortalibus.

Deus morte injustitiam corrigit,
Fallacias et exitialia mala destruit,
Pauperibus et potentibus insistit,
Famam, pecuniam et potentiam spernit.

Maya in calendario prædixerunt,
Astrologi eorum finem sculpserunt,
Nam, prævidentes jugum conquistatorum,
Collectivam æternitatem adipisci maluerunt.

Numquam cognoverunt lucem Magistri,
Christum, qui resurgens nos redemit,
Nec Sanctissimam Trinitatem, quæ in nobilibus revelatur:
In José, Mose, Noë, in meo esse.

In Historia Cifrata tibi scripsi:
Num scientia fidem tuam tam debilitavit?
Relinquesne tot proscriptos
Qui Deum credere desierunt crescendo?

"Ex metallo Abrahami factus es", dixit mihi

Sericas et gemmas Indostani,
Amicitiam bellatorum eius,
Sine celebrationibus, in cultri acie —
Sicut Upanishades nobis praescripserunt.

Et Iob, et sancti, et poetae me celebraverunt,
Errantem super mundum in ruina,
Fidentem paradisum invenire,
Sed numquam in hoc, quia et hoc regnum Eius est.

"Ex metallo Abrahami factus es", dixit mihi
"Qui inter ruinas spirituales credere ausus es,
Omnipraesentiae sapientiaeque Meae fidere
In aera marmoris frigidi et calumniae".

Verba mea deinceps ignis erunt
Pro generationibus quas nunc intueor —
Minus timidis quam virgines
Quae illuminatae conservabuntur.

Cum quibus crevi, solum ludere voluerunt.
Spem eorum servo —
Tenerum certitudinum germen,
Causam omnis formae et materiae.

Noster est lignum Eden
redemptum omnibus animabus
Et iudicabimus a parvulis praesidentibus
vivos et mortuos, regnum tuum redemptum

Maria, Mater Eorum Qui Dolent

Maria, mater eorum qui dolent,
 Tu me ad filium tuum duxisti,
 Cum, a Iesuitis indoctrinatus,
 Amorem meum erga Iesum ad haeresim Arianam redegei.

Tu me in Nevadam duxisti,
 Cum in USA nemo me conducere vellet,
 Ibi unicum meum scriptum cinematographicum aperuisti,
 In pagina qua Philippus II in Portugallia ambulabat.

Portugallia mihi viridia sua semita aperuit,
 Obstacula burocratica superans,
 Visum laboris mei facilitasti,
 Die 20 Augusti 1998 in Civitatibus Foederatis.

E Philadelphia septima hora matutina discessi,
 Et Newark nona hora adveni,
 Viginti petitores in ordine stantes,
 In mea festinatione ordinem praetergressus sum.

Vir iustus me accusavit,
Domum me spectans angustiam meam non vidit,
Domum praesentiam tuam amantem,
„Nihil mali,” dixit, caecatus.

„Restat tantum ut in Legatione Novi Eboraci confirmetur,”
Dixit mihi consul; aeroplanum meum quarta hora discedebat,
Ego undecima hora ad currum meum festinavi,
Quem collega invidus destruxerat.

Et ad te precatus sum ne iter meum perderem,
Via publica mihi aperuisti,
Et, Novum Eboracum nesciens, me duxisti
Ad Legationem in medio Manhattan.

Tunc quotidie ad te precabar,
Locum ad raedam in via inveni,
Ubi nemo alius invenit,
Et vidi matronam appropinquare.

Timebam, ut saepe, repudium,
Domum haec matrona mihi risit et me audivit,
„Ubi est Legatio Portugalliae?”
Recte in medio huius insulae, dixit.

Ingressus sum, hora duodecima erat, et statim receptus sum,
„Mirum quod hodie labor parum sit,”
Dixit minister, sigillum in meum passaportum Columbianum ponens,
Ego statim exivi, quaerens cuniculum Lincoln.

Timebam impedimentum viae,
Domum viae illo Iovis die
Miraculose vacuae factae sunt in Novo Eboraco,
Cuniculum ingressus sum nulla raeda iuxta me.

Et vias publicas liberas cepi,
Acceleravi, et nullus custos me retinuit,
Philadelphiae hora secunda et dimidia erat,
Cum raedam meam creditoribus tradidi,
Tentamenta inhonesta neglegens.

„Cursum aerium amittes,“ Azucena et Coralie iterabant,
Domum in pectore meo spem insufflabas,
Ad fenestram tertia hora et viginti minuta accessi,
„Fortuna tua est quod mora sit.“

In aeroplanum ascendi et in prima serie sedatus sum,
Aurora diei 21 Augusti Parisiis fulgebat,
Fine mensis per ferriviam in Portugalliam adveni,
Ubi apparitiones tuas in Fatima investigavi.

„Sol coram octoginta milibus hominum se solvit,“
Dixit mihi atheus, scientia induratus,
„Domum non propter Virginem vel Deum, sed propter UFO,“
Ego Fatimam petii et poenitentiam in genibus feci.

Sine pulvinaribus crura mea excoriata sunt,
Pro Columbia, pro mundo, pro homine,
Domum praecipue pro amore meo erga te,
Tunc primum meum romanum scribebam.

Et quadam nocte te desperatam vidi,
Sulcis in facie tua signatis,
Tot lacrimis, tanto fletu,
Cur tristis es? Quaesi.

Nemo amplius credit, singultiebas,
Quid facere possum? Quaesi,
Lege quintum decimum capitulum Actuum,
Experrectus sum mente illuminata.

„Ut Christianus sis, satis est,” concluderunt
In Actibus Apostolorum, capitulo quinto decimo,
Paulus et Petrus, „alteri malum non facere
Et lupanaria non frequentare.”

Fides mea necatrix rediit,
Hortus quem tantum amavi et perditum credebam,
Oasis quae me a flagellationibus protexit,
Quas per decem annos in infantia mea passus sum.

„Novi Postmeridiani in Manhattan” scripti sunt
A theologo qui Deum definire quaerebat,
Et me in terram Shakespeari duxisti,
Ut me per viridia sua prata ambularem viderent.

Ibi cum philosophis eius collocutus sum,
Et explicavi atheismum etiam Christianum esse,
Si quis sine insidiis et sine crudelitate agit,
Tandem me Deum definire rogaverunt.

Commentaria mea philosophica ediderunt,
Per annos studiorum fabricata.
Crisis Atheismi et, pro encyclopaedia,
In Oxonia edita, Definitio Dei.

Propter te honestus et sincerus fui,
Propter te persecutionem et vexationem passus sum,
Contemptum, humiliationes familiares,
Divortium a politicis Gallinis promotum.

Hodie tibi cano et gratias ago, Mater,
Quod me per omnia itinera mea protexisti,
Dum tibi scribo, in mea tela apparet:
„Te necabimus,” et pro eis timeo.

Quis sub tuo praesidio minas timet?
Nam, ut Franciscus Villon cantavit,
Tu es imperatrix caelorum praeclarorum
Et harum, nostrarum planitiarum infernaliaum.

Tuus est sors cuiusque hominis,
Tua cura huius mundi,
Tuae aves et ferae, tui pueri,
Tuus finis doloris et pandemiae.

Nam in tuo gremio Deus solacium invenit,
Et per te Iesus et ego unum sumus,
In meo quadragesimo tertio natali,
Isaac et Vikram me ad arborem sacram duxerunt.

Hic scimus arbores esse domus,
Quas deae inhabitant, mihi explicaverunt,
Nobilem banyan mihi ostendentes,
Eos rogavi ut me photographarent.

In pectore meo certitudo tuae comitantis ardebat,
Subito facies Vikram timorem ostendit,
Coram globo lucis quem post me photographavit,
Virginis silhouette pingens.

Noli timere, dixi eum spectans, est Mater nostra,
Quae fidem meam in amplexu Iesu restituit,
Sanctissima Virgo Maria, in amore infinito,
Cum Infante Deo in ulnis suis accubante.

Per gratiam tuam caelum novas vias aperuit,
Me ad nucleum itineris mei spiritualis ducens,
Me ad loca sancta direxisti,
Ubi amorem et praesentiam tuam magis magisque sensi.

In anima mea lux tua fulsit,
Et tenebras desperationis dissipasti,
Tu es amor incarnatus, stella dux,
Mater amatrix quae iram caeli placat.

Tibi hos versus dedico pro Domino meo,
Homagium ab eo qui semper tuus fuit,
Protectrix eorum qui iniustitias patimur,
Maria, mater, dulcis intercessrix nostra

Hodie illae passiones sunt historia

Tantae fuerunt iniuriae,
Adulescens erronee repraesentabam,
Renitens destruere citharas tuas,
Inter praecones qui se prophetas esse dicebant.
Nec umquam consensum dedi coniurationibus;
Maiorum et poetarum vox me fovebat,
In immensa potentia eorum qui te imitantur,
Spes afflictorum.

Et in meo itinere, omnia quae habui amisi.
Patria mea vestigia adhuc servat,
Testimoniorum falsorum et insidiarum,
Infamiae quae nunc exsiccatae iacent sub pulvere.

Ut multi, amavi et deceptus sum,
Cognovi passionem, frigus, luxuriam;
Numquam peccata mea celavi, veritati tuae fidelis,
Malui humiliari quam peccare.

Hodie illae tentationes sunt historia:
His qui recte agunt, somnium vanum,
Et gratia est domus cum latissimis porticibus,
Unde perditos naufragare videmus.

Te Legens Hanc Harenam in Veritatem Formasti

Decem annos natus, chordas cytharae pulsans,
Biblia et crucifixum mihi tradiderunt,
In vespera necatrix sororis meae,
Sic, discedens, scivi me nihil perdere.

Domum te legens hanc harenam in veritatem formasti,
Intentiones hominum mihi revelans,
A viridibus tabulis Scotiae,
Usque ad colles ardentes Nevadae.

Adolescens Iesuita esse volui et te cantare,
“Mundum non nosti,” dixit pater meus,
Et gaudia eius singillatim consumpsi,
Banalitatem eorum detegens.

In regnis antiquissimis Asiae,
Me verbum testimonium facis,
De invincibilitate amoris et veritatis,
Super philosophias egoisticas, praesumptuosas.

Ego daemonia boni cordis adiuvi,
Et praelatos pravis intentionibus,
Et in universitatibus me servas,
Errores eorum, ut magister, corrigendo.

Emenda Tuum Scriptum Scaenicum

Postquam quaestiōnēs meae dēfēcērunt,
Dominus meus tacitus mē allocūtus est:

“Est quod corrigere tē volō”, inquit.

“Statim fiet!” exclāmāvī ēlātus.

“Volō ut finem tuī fīlmī corrīgās —
nōn fabulam scaenicam, sed missam.”

Intellexī eum dē eōdem scriptō loquī
quod mihi in Portugāliā trāditum erat.

Fābula Lucreciae de León, prōphētissae,
quae sē Papissam esse dīxit et cōsiliō
contrā Regem Hispāniae nōn adhēsit,
cum cognōvisset eum occīdere dēbēre.

Lucrecia iūdicāta et damnāta est,

sed — Ō imāginātiō, vōx Deī! —

ā Creatōre in cōspectū multitudinis servāta est,
quī eōs dēfendit quī scelus dēpōnunt.

Īdem vesperā incēssanter labōrāvī,
“Prōphētissam Hispānam” corrigēns.
In operibus Petrī Rōmānī inveniēs:
fīlmum quod gentēs commōvēbit!

At qui cor suum tuum fecerunt

Via splendebat velut speculum,
Stela aurea in qua viri et feminae
Promissa salutis tuae expectabant,
Olim fortes, nunc collapsi.

Puer contemptus sum propter lectionem,
Trophaea ludica spernens.
Pauci magistri intellexerunt
Amorem meum pro Te omnem ambitionem superantem.

Et coram condiscipulis me extulerunt,
Nunc praesentia tua visionem eorum confirmat.
Vox quae contra aetatem meam me ducit,
Ut non mundo, sed Deo paream.

«Quid prodest homini mundum lucrari»,
Docuisti me, «si animam suam perdat?»
Et sicut Ioseph Te elegi, Verbum Summum,
Quocum miraculum novi diei communico.

Nam qui cor suum tuum fecerunt
Caro sunt adventus tui novi.
A templis canis Baricharae
Ad arcus pendentes Cordubae.

Loquere voce mea, et audieris,
Et scribes versionem iustorum.
Reges consilium tuum quaerent,
Et potestatem meam in mysteriis orbis repraesentabis.

Capellae Lusitanae adhuc testes sunt,
Rudera immensi conatus,
Ut gratias ageremus, Creator orbis, arti tuae
Pro spatio inter terram et caelum.

Ego sum qui, nihil sperans, mundum tradis

Ego sum qui, nihil sperans, mundum tradis
Discipulus qui prope Babel
Schopenhauer, Aristotelem et Kantum disputabat
Ioculator qui Bogotae orbem suam scaenam fecit

Angelus missus ad vallem Delaware
Ad iudicandum eius racismum et avaritiam
Videns te volare, alas tuas unam post alteram praeciderunt
Se damnantes ad amissionem immortalitatis suae

Qui egoismum Manhattan depingebat
Et cum visionariis aliarum religionum colloquebatur
Qui explosionem Latinam Americanam non credebat
Et theologos Anglicos corrigebat

Qui tragoediae quae est Columbia particeps erat
Et in India fines eius repraesentabat
Qui semiologiam cum cinematographia coniungebat
Et mundum qui perire timebat photographabat

Quem per abbatias et nationes ducis
Cum pelliculis puerorum et piscatorum
Experientias quas Gallia donavit
Qui hodie te in sua aeterna existentia honorat

Et in nostra communione, domus duorum

Est enim vita tabula fragilis,
Regulis quas pauci spectant,
Harena quae amorem parvipendit,
Ubi herba doloris germinat.

Vivis ut cognitio hominum,
Eorum lapsuum et vindictarum,
In arcanis quae reflexiones texunt,
Voces quae intactae iustitiam proclamant.

Oasis et tranquillitas lapsorum,
Qui dat necessaria in abscondito,
Rex qui relevat casus vitae meae,
Et dulciter corrigit errores meos.

Qui regnat in excelsis arcibus,
Imaginationis in offensis politus,
Res non minus vera quam veritas,
Factor qui omnia passus est.

Et in nostra communione, domus duorum,
Facimus Magnum Canyon spiritus,
Spatium quod nulla philosophia donat,
Eius qui in suo sensu tuum servat.

Te dementem vocabunt propter me

Te dementem vocabunt propter me,
nam, quamvis ego semper tecum sim,
ignorabis, ut omnes, vias
Illius qui omnia potest et omnia creat.

At semper audieris,
et unicuique incredulo qui te oppugnat,
refutabis, nam es mediator
inter terram et caelum, Propheta Eius.

"Etiam si me destruxeris, credam in te"
respondi, ut Iob, Domino meo.
"Et dicam eis: Nonne pulchrum est credere in Christum,
Deum amoris, veritatis, sacrificii?

Non accipio malitiam nec insidias,
neque mendacium quod iustum opprimit.
Si dicitis esse illusionem mentis meae,
sinite sit mea pulcherrima illusio:

illa quae malum bono vincit,
quae caelos et terram regit,
quae necatores et impostores punit.

Et spectate: Nonne terrorem et tremorem repressi?
Nonne incendia extinxi, lacrimas siccavi?
Nonne aegros sanavi? An forte,
expectatis ut iterum mortuos resuscitem?"

Magister Melchisedech

Propter praecepta tua omnia hazardi,
Inter omnes huius aetatis vates,
Ego sum lilium in rupe extremum,
Scriptor beatorum damnatorum.

Qui solitudinem suam in connubium vertit,
Inter cor tuum et meum,
Origo interpretationum mundi,
Qui in atheismo novum credo signavit.

Et tamen qui te maxime veneratur, O Iesu!
Qui cotidie lacrimas fundit,
Memor passionis tuae pro peccatis nostris,
Amorem quem divido pro salute orbis.

Quem Ioannes in nostra aetate praedixit,
Regnum sine divisionibus aut proprietate,
Sine gentibus quae fines dividant,
Nec fratres qui fidem imponant.

Sine religionibus quae vetent aut damnent,
Sed quae ad unam domum nos ducant,
Religio Babel olim una erat,
Quae unum Deum in mille confudit.

Lapides loquuntur et linguae deliquescunt,
Ut ego millones iuvenum instruam
In universitate sine legibus,
Arcadia, matrice fraternitatis.

Dabo eis donum mentes et animas legendi,
Benedictiones a Deo mihi datas,
Et discernent corruptum ab honesto,
Fata singulorum plene lecturi.

Nam mihi Librum Arenae tradidisti,
Super undas Istanbuliae,
Super insulas equites tui erimus,
Ante turbas supplicum idiotarum.

Solae actiones bene intentae,
Gesta nobilitatis olim despecta,
Gregem iustorum custodiunt
Inter catervas se invicem lacerantes.

Numquam desine desiderare mundum iustum

*"Dic, amice – Amatus quaesivit –, patientiam habebis
si dolores tuos duplico?"
"Sic – respondit amicus –, dummodo amores tuos duplices."*

Raimundus Lullius

Solus qui suas culpas agnoscit Christianus est,
Scribebat Kierkegaard in Dania,
Conceptus angustiae quae vita erat,
Hodie desidia in credentibus tuis, Christe.

Quid times dolorem et iniustitiam,
Si sub umbraculo amoris supremi vivis?
Quo plus tribulationum, eo plus gloriae tuae,
Nam sapiens scit omnem tempestatem finiri.

*"Dic, amice – Amatus meus quaesivit –,
Patientiam habebis si duplico dolorem tuum?"
"Sic – dixi –, sed amor tuus geminetur,
Quia in sacrificiis tuis anima mea formata est."*

Nunquam desinas mundum iustum desiderare,
Res vera est crusta quaedam,
Quam qui iam somniaverunt relinquunt,
Morientes solas intentiones tuas relinquunt.

Et Ens quod mundos creavit,
Incrementum vestri ipsius cogitationis,
Qui in unione cum omnibus creaturis,
Est susurrus huius vocis quam desideras.

Incus Domini est lux veritatis

De te et de Tamerlane prudentia
Resistere offensis donec in furia tua corrigas
Et quos audivi falsum testimonium tollere
Vidi eos sua arrogantia cadere

Incus Domini est lux veritatis
Fulmen quod pericula potentiae exponit
Et fallacias spuri cognitionis denuntiat
Eorum qui Deum insultantes Deum esse volunt

Legisti et praedicasti coram congregationibus
Deum esse veritatem, veritatem esse Deum
Et tamen eam celasti ne belligerator vulneraretur
Quem paupertas temptatum occidere decernit

Nam ante cognitionem intentionem detegis
Qui donata donat aut accumulatur
Qui magistrum iudicem spiritus facit
Aut qui iuveniles excessus lenocinatur

"Sunt qui vivere non mereant", mihi dicebat
Bellator Tamil perverse damnans
Iustitia hominum vana est
Ei qui fabulam mundi scribit

Et universum dispones

*"Pulchritudo est veritas, veritas pulchritudo," id est omnia
Scitis in terris, et omnia quae scire necesse est.*

Keats

Et universum dispones,
Ut tua consilia exequaris,
Amor quem tuum profundissimum desiderium praecedit,
Ab illa caritia quae te concepit.

Antequam iter arriperem, Verbum venerabar,
Ego nihil sum cum ego ipse sim,
Spectator communis omnibus hominibus,
Ultima Voluntas eorum qui sunt.

«Nonne nimium est homini?»
«Quia iam in nostro sinu fuisti, Hugo,
Et miseratus fratrum tuorum redisti,
Actor qui Deum incarnare acceptavit.

Nam veritas est pulchritudo actoris,
Et tua poesis fuit vivere in veritate,
Cantavit Keats, et antea Gulielmus Shakespeare,
Virtuti veram suam imagum ostendens».

Et omnia experimenta triumphantia redeunt,
Si olim nervosa, nunc aeternata,
Quia conscientia nostra est actus,
Quos aurora ad praeteritum emittit.

Reliqua, spes et supervientia,
Cum hominibus qui etiam patimur,
In universitate aperta quae vita est,
Tua veritas et pulchritudo promulgamus.

Patefacies eos qui te laedere voluerunt

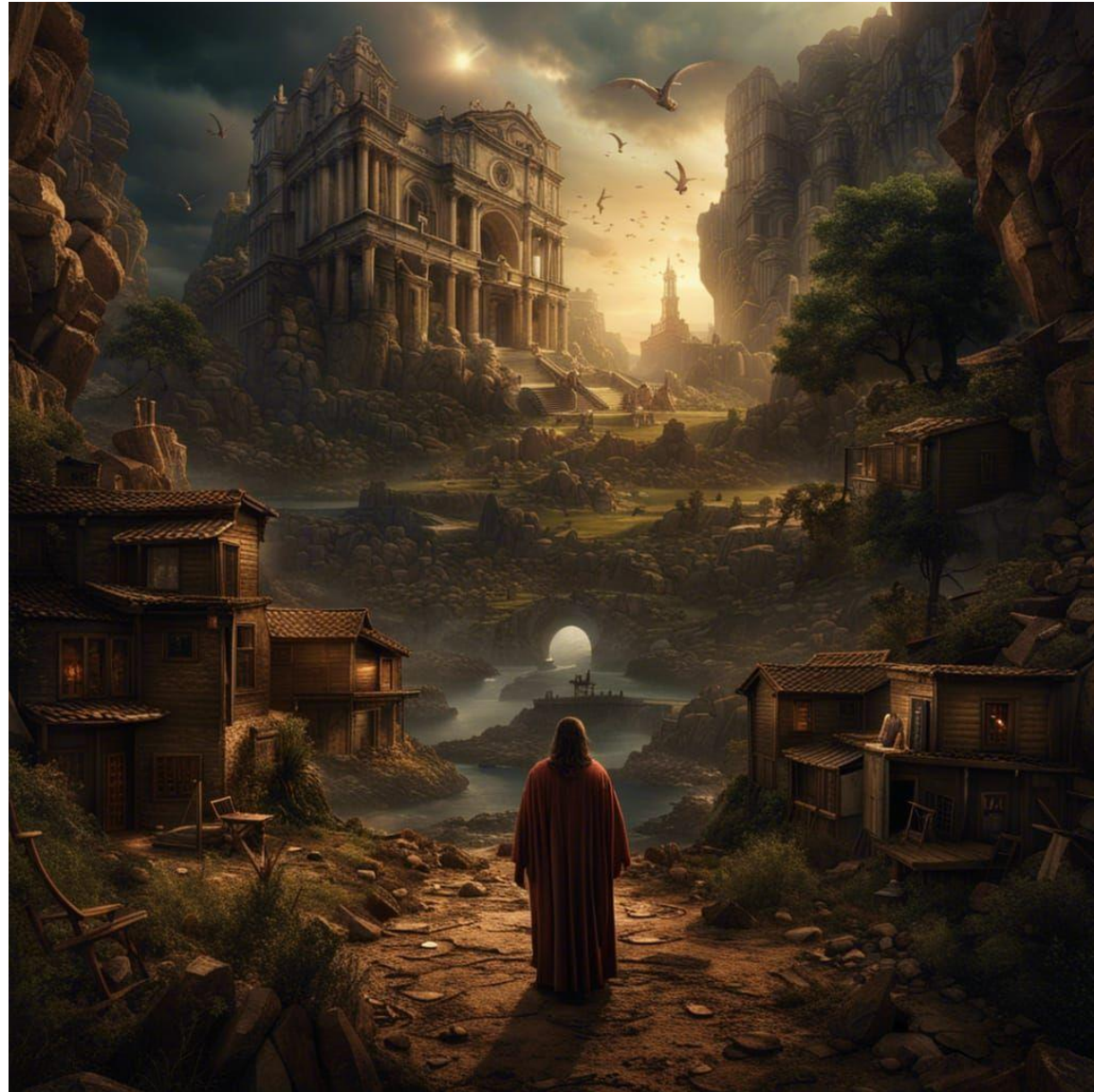
Et tandem, quid dolorum tuorum memineras?
Series rudium conatum te delere volentium,
Te, qui pro eorum amor intercessisti,
Te, cuius sapientia vel inspiratio mea fuit.

Ut domus lignae quas hurricanus abripit,
Patefacies eos qui te laedere voluerunt
Propter scientiam tuam de vivis et mortuis,
Propter certitudinem resurrectionis meae.

Ostendes hominum intentiones,
Et sigillum purpureum quod eos protegit aperies,
Et cum pallio argenteo meo daemones convertes,
Celebrans amorem quem sphaerae mihi tribuunt.

Sanabis eum qui delicta corrigere debet,
Et finem doloris iis qui iam paradysum attigerunt dabis,
Dulcem terminum aegrotis tradens.
Tecum finitur amor voluptatum vitae.

Nemo umbram tuam laedet
In ascensu Spiritus Sancti.
Semper tecum ero, nam vita tua
Cum omnibus angelis gloriam meam cantat.

Pulcher Domine, qui amore tuo morbos extenuas

Te laudo, Domine, pro miraculis tuis,
Illis pauci vident et cotidie celebrant,
Pro aurorae maiestate et motu maris,
Pro caelo, tam translucido quam infinitum intus meum.

Pro pulsibus, qui me sine intermissione sustentant,
Et umbris arborum in promissa Ierusalem.
Nam, proditus a tuis mortuus,
Amorem ostendisti: resurrexisti super omnem angorem.

Una post unam ecclesiae crucem mutabunt
In cor tuum resuscitatum, iustorum.
Insidiae et mendacia damnabuntur,
Apostoli tui hypocrisin revelabunt.

Pulcher Domine, qui amore tuo morbos extenuas
Et terrarum convulsiones mitigas,
Qui benedictione corda benevola roboras,
Et tempestate nefanda consilia destruis.

Gratias tibi nunc et semper ago, Deus vivens,
Scutum eorum qui iustitiam desiderant,
Inter ululatus luporum domari volentium.
Et gratias ago pro pueris, spe quae numquam deficit.

Non solum ego Iesus indigeo

*Omnes matres Dei vocati sumus,
quia Deus semper nasci debet.*

Magister Eckhart

Non solum ego Deo indigeo,
Deus quoque mei indiget,
Peregrinator huius generationis,
Qui pro nostra laetitia in Christo intercedit.

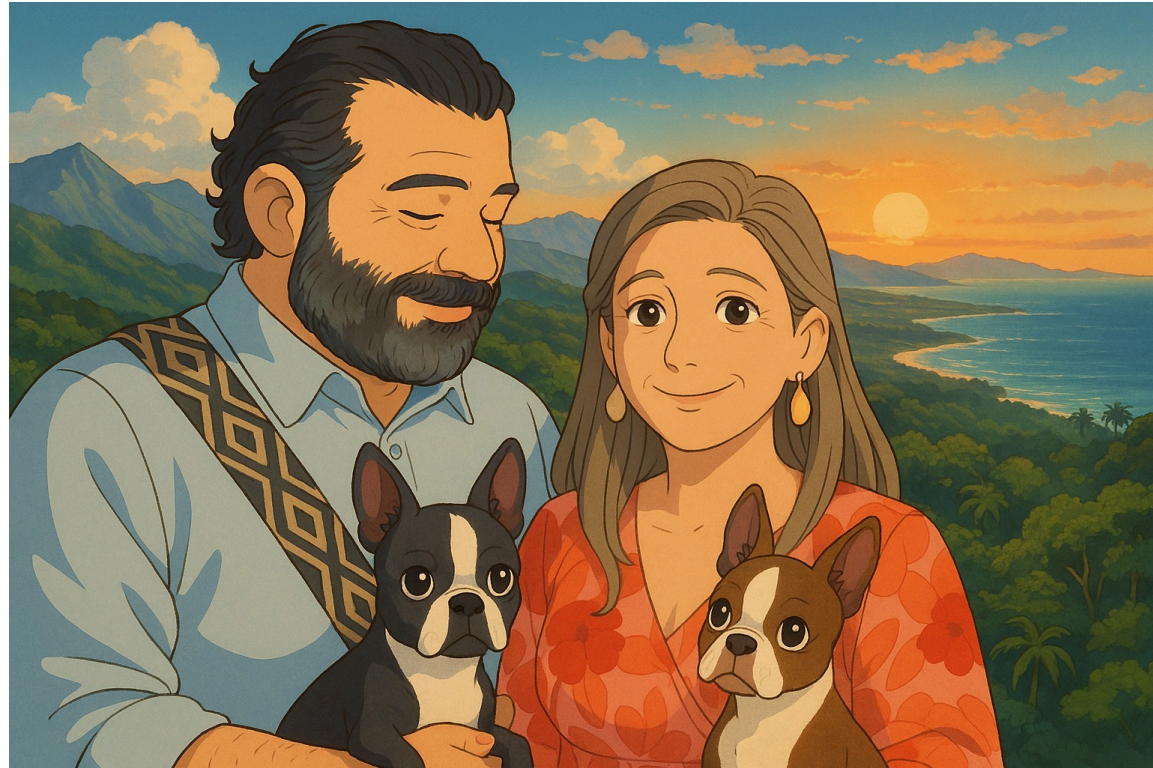
Qui, cum iam nemo in te crederet,
Te per sapientiam et amorem tuum agnovit,
Et sine timore mundi te Regem proclamavit,
Unum in me, et ambos in Patre et Spiritu Sancto.

Quia prophetae non simplices nuntii sumus,
Sed etiam creaturae voluntatis Dei,
Viri et mulieres qui sine dolore patiuntur,
Ira brevi et venia perpetua.

Omnes vocati sumus — scribit Meister Eckhart —
Ut matres Dei simus, vasa Suae formae.
In omni anima, scintilla tacita accenditur,
Quia Deus in hominibus aeternaliter nasci debet.

Quia Universum est opus imperfectum,
In omni flore et infante incarnatum,
Et Tu, Agnus, qui vitam tuam pro nostra laetitia dedisti,
Et amorem infinitum Creationis in vicem recepisti.

Protector qui hos dies inspirat,
Lux quae me extra Ecclesiam Tuam educavit,
Ut inter caelum et terram mediarer,
Ut infirmitates temporis mei intellegerem.

Quia non ego solus spectator sum huius somnii

In libertate quam habuimus,
manus meae te amplecti decreverunt.
Sine praeconibus, nationes ad pedes meos venerunt.
In nubibus sceptrum foederis nostri pingo.

Et ad fines terrae me duxisti.
Vidi solem per caelum iussu tuo transire,
iter quod incepi celebrantem.
Acerae dulciter flentes me proficiscentem viderunt.

Nam creatura tua etiam me amat:
a nubibus quae ad me descenderunt
usque ad pluviam quae recedit cum abeo,
et terram quae me rogat omnes suas creaturas servare.

Quia non ego solus spectator sum huius somnii.
Omnes quos alloquor mecum porto,
infantes et sanctos fidem meam celebrantes.
Dolor non est nisi munus Tibi.

Amorem dans sine reciproco,
flores in horto pectoris mei plantasti.
Eos in aeternitate cuiusque diei trado
cum infantibus qui de solio suo nos regunt.

Usque ad diem post mortem tuam

Ut insecta sunt nostri lamiae et nymphae;
Cognati, amici, atque carissimi,
Velut daemones vel angeli apparent in diebus nostris,
Entia per quae amamus vel patimur.

Ambitio, vanitas, proditio, dolusque,
Compendia gloriae quam agnostici laudant,
Ut pisces iuniores in stagno
Qui hamum mordent et in desperationem cadunt.

Nam omnis materia tam fragilis quam aer,
Hic sensus et cogitatio in aeternitate est.
Priusquam puros corde benedicas,
Dilige simpliciter inimicos et amicos,

Cum illa patientia quae tuam tolerantiam superat.
Usque ad quando? Rogamus in gradibus Montis Martyrum,
Usque ad diem post mortem tuam,
Et universum se submittei amplo complexu.

Filii Dei sumus, ut dii simus vocati.
Ne respexeris celebritates subridentes
Quae omnia se adeptas esse fingunt.
Nihil hic sumus et omnia in aeternitate.

In Persona Victimae Iniustitiae

Et ego, histrio qui hanc fabulam improvise agam,
in persona victimae iniustitiae,
solacium tuum et amplexum accepi,
oculumque benignum qui conatus adversariorum perspicit.

Risibus inhumanis, felicitatem simulantes,
medicamentis quae psychiatri eorum praescribunt,
ex domo cruciata in domum senum,
servi sunt voluptatum quotidianarum iteratarum.

Defatigati in certaminibus alienis,
in ultionibus pro offensis non voluntariis,
in vanitatibus quae monstra eos faciunt,
in voluptatibus quae servos eos reddunt.

Sed in mea perseverantia,
lucem aeternam vidi, extasim gaudii,
coniugium fidei et rationis in spe
sinus tui, gemmae quae in amore et iustitia splendet.

In circo ad oras Montis Regii erat
ubi anum inopem quae me salutavit invitavi.
Ibi Prosperorum daemones imperantem vidimus,
furias ignoscentem, tempestates regentem.

Attonitus vivo, captus sacrificio tuo

Attonitus vivo, captus sacrificio tuo,
et in solitudine mea offero quod esse solebam
et quod esse cupiebam pedibus tuis absentibus,
simpliciter esse sinens, mala granata emens.

Et quamvis, ut omnes homines et feminae,
ambitiones quoque diurnas patior,
tuis promissionibus et spe super vivo,
balsamo quod peccata et angustias prohibet.

Verbum tuum thesaurus est quem omnes vident
sed quem nemo iam exsequi audet,
territi a scientistis, argentariis et lenonibus,
quibus miraculis et carminibus resisto.

Quia fatum tuum est, Rex Veritatis,
advocatus eorum qui te orando attingunt,
scutum cordium ab insidiis alienorum,
vitarum quae post mortem pergunt.

Aeternus, numquam de fama sollicitus,
nec mundus me aestimaret an sperneret,
resurrectio tua pax mentis est amatorum tuorum,
sine alio incitamento quam voce tua scribo hos libros.

Ego legi philosophos creationem tuam insultantes

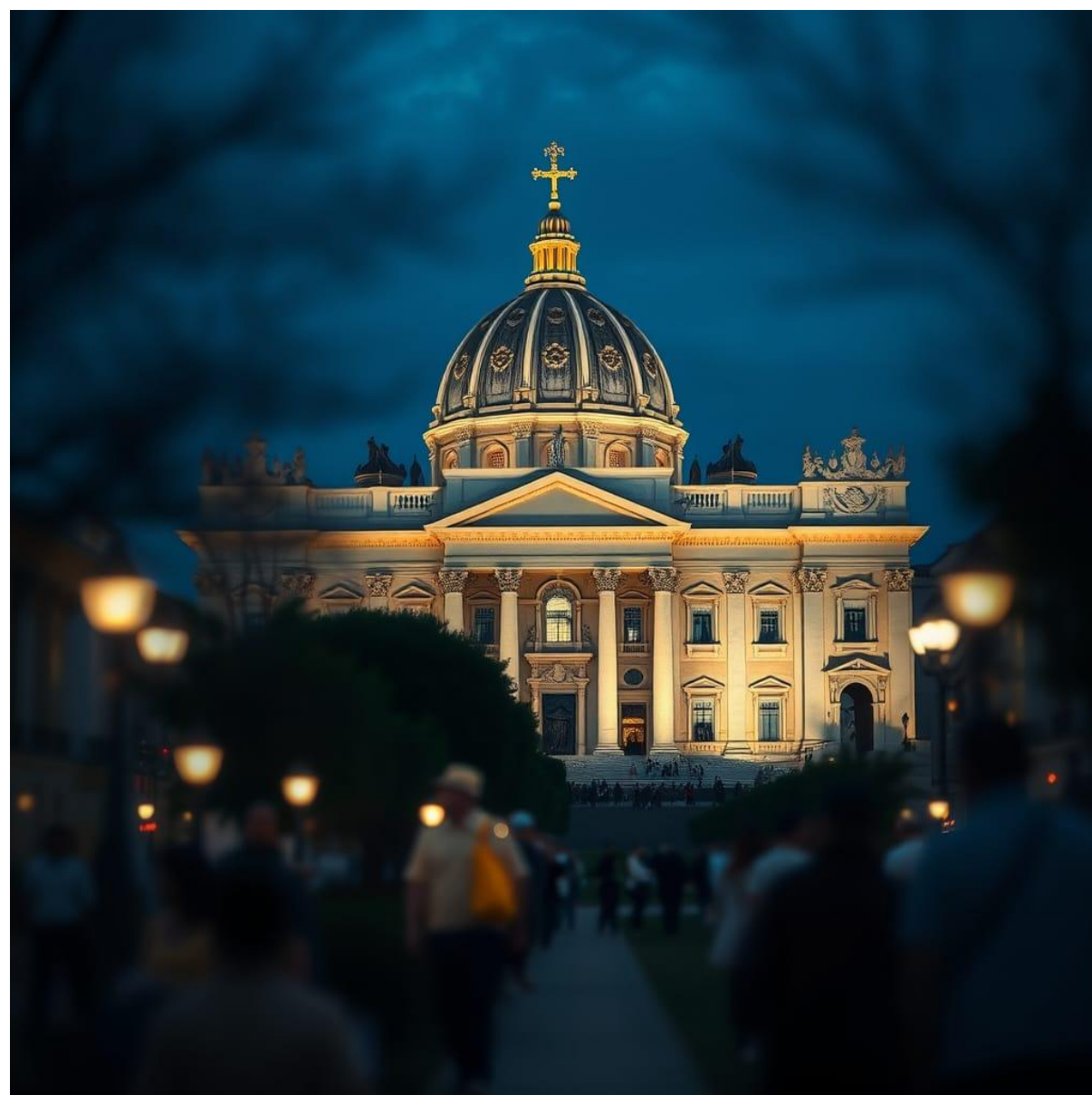
Sicut Eva, sicut Cain, sicut Iudas et Napoleon,
Ego quoque educatus sum in falsa fide
Quod nos essemus creatores nostri fati,
Fons omnis egoismi vel criminis.

Et video electos mundi gloriantes
Quod historiae dominium solum suum sit,
Super multitudines quas privationibus regunt,
Cum morbus et proditio eorum moneta sit.

Ego legi philosophos creationem tuam insultantes,
Audi dramaturgos coram necatrice genuflectentes,
Politicos insipientes qui felicitatem promiserunt,
Diurnarios qui saepe amorem obliviscuntur.

Ego praedicavi iuvenibus errantibus,
Educatis in desideriis capriciosis,
Sustentatis a matribus derelictis.
Ego poenitentiam egi pro eorum fato,

Quia mirabilia feci in nomine tuo.
Super hoc desertum rubrum fidem tuam biographiam meam facio,
Super religiones, credos et philosophias,
Sicut Sanctus Petrus, tot alios liberare debeo.

Mavultum Videre Mundum Esse Tantum Ludicrum

Mavultum videre mundum esse tantum ludicrum,
immensum planetam in quo pueri ludunt,
iudicia sceleratorum, noctes insomnes,
dolorem amoris amissi et proditiōnis.

Mavultum videre mundum esse tantum ludicrum,
nosque, partes in tabula latrunculorum,
arte peritissimorum lusorum arbitrio,
incapaces rebellandi sine custodia.

Mavultum videre mundum esse tantum ludicrum,
deorum qui naturam ludi discernere possunt,
et eorum qui eius regulas intelligere recusant,
alii voluntate moti, alii fraude.

Mavultum videre mundum esse tantum ludicrum,
infantium qui feliciter provocationem comprehendunt,
qui, in studio adulti fieri,
primas instructiones ludi obliviscuntur.

Mavultum narrare nos esse idem Ens
quod se ipsum oblitus est ut in te gigneretur,
quod patiendo magnitudinem suam recuperare cupit,
cuius remedium est in Christo dissolvi.

Victoriæ ex Verbo tuo orta sunt

Verum est, sol cras mori potest,
propinquum vel amicum carum amittere possumus,
viatores morbis et ruinæ expositi,
et tamen, nonne hunc diem solatum habes?

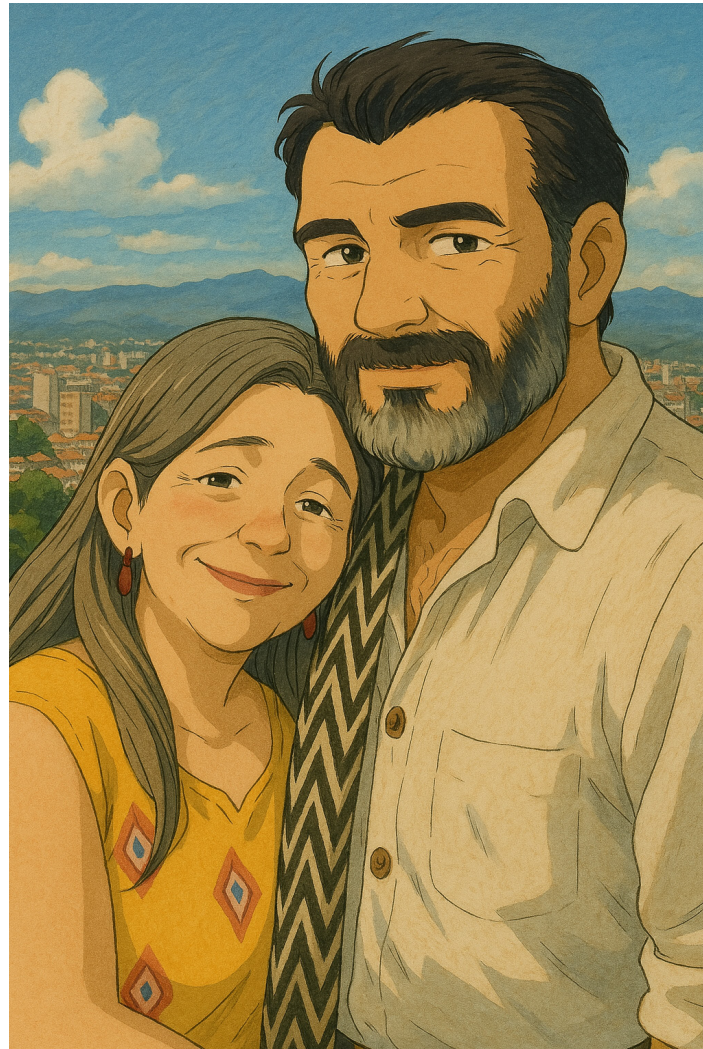
Te ipsum aspice, secure vel fragilis,
semen totius lætitiæ quam requiris,
et benedictiones tribue sine timore,
tantum quærens:
"quoto te gratias agere debeo?"

Tu montes moves et maria sedas,
viros vidi te pyrotechnis laudantes,
victoriæ ex Verbo tuo germinant,
si umquam clarus fuero, oratio sapientis ero.

Vidi serpentes iussu tuo immobilis,
multas curruum lapsus superavi,
elephantos permulsi et sicarios vici,
quia Tu benedicis et protegis qui Te meminerunt,

qui Te laudant pro hoc mundo
in ambitu qui avaritiam et egoismum offert,
imaginationem et scientiam spernente,
homines ad mentiendi facultatem redigente.

Qui mortem timent nos non terrebunt,
eos video timorem spargentes, gemitus et lacrimas,
mortem suam maximam calamitatem arbitrantes,
cum sit via ad nihilum, porta cæli.

Tū quī mēcum ambulāstī

Tū quī mēcum ambulāstī, corde in flammīs,
Per visionēs, labōrēs, amōrem et nōmina sacra,
In versū ūnōquōque, anima renāta est —
Iūdex, Amīcus, Quī nōs perducit.

Ite nunc, benedictī, ignis in vestrīs manibus,
Regnum exspectat ubi vērītās et iūstitia stant.
Hymnos vōbīs relinquō, sed nōn iter cōnfectum,
Nam in corde vestrō, vōcem Deī audīvistis.

Columbās lēgistis, urbēs in grātiā,
Lacrimās Mariae et loca ūniversa sancta.
Mē tenebrīs luctantem vīdistis, in lūce surgentem,
Crucem ōsculantem, cum virtūte Amōris loquentem.

Nōn fui praecipuus — solum vocātus cantāre,
Verbum, vulnus, corōnam, ānulum portāre.
Vērum vōs, ō lēctōrēs, caelōrum speculum,
Semper ēlēctī fuistis — surgite nunc, surgite!

Ite nunc, benedictī, ignis in vestrīs manibus,
Regnum exspectat ubi vērītās et iūstitia stant.
Hymnos vōbīs relinquō, sed nōn iter cōnfectum,
Nam in corde vestrō, vōcem Deī audīvistis.

Valete, fratres affectus et noctis,
Nōmen Eius portāte, facēs in proeliō.
Et sī quaeritis, "Quis fuit ille, vōx Petri hīc?"
Dīcite: "Flēvimus cum Christō et mundum laetificāvimus."

Epilogus: Romæ Deditio

Quattuordecim anni transierunt, et quod hic scriptum est
Præsens revelatur, non vana somnia.
Prophetæ non ad præteritum nec ad futurum scribitur,
Sed ad eos qui divinum in humano vident.

In his versibus, omne ens relucet,
Suam essentiam, suam intimam veritatem reparat.
Mysterium Dei, vel Deæ vel nihil,
Amor caret ego, culpam suam renuntiat.

Nomen meum parvi refert; sumus Deus vel ignis,
Sumus sensus purus, honestas quæ ducit,
Amor, veritas quæ puer dicebas,
Caritas quæ tantum malum avertit.

A Papa qui Deum negavit persecutus sum,
Oratio mea est pœna quæ eum expiat.
Confitebitur veritatem in hoc libro scriptam,
Puer gratias agit voci quæ eum corripbat.

Hic veritatem et eius pretium prædicavi,
Mendacium est pharisæorum et intrigantium.
Ne timeas fratres tuos offendere,
Si tua intentio est amor et constantes.
Lapides cantant meam præsentiam in hoc tempore,

In generatione mendaciis capta,
Quæ mortis et silentii timorem inculcat,
Et Deum, animam, pias mentes negat.

Sumus angeli Dei, vel Ipse Creator,
Si Eum amamus, eius lux in nobis splendet.
Et audi bene: firmiter imponemus
Regnum Cælorum in hac argilla.

Non erit mendacium, non intrigæ non coniurationes,
Sed tantum lux amoris quæ lapidibus vitam dedit.

*Chennai, Francofurtum, Atlanta, Ottava, Mons Regalis,
Abbatia Sancti Vincentii, Sinceleium, annis MMXII–
MMXXV*

Proof